

The Best Library Magazine

časopis Knihovny města Ostravy

ČTENÍ JE STÁLE DŮLEŽITĚJŠÍ

**Rozhovor s Bohdanem BoboKingem
Volejníčkem**

Městská knihovna roku 2010
Knihovna města Ostravy

Cenu udělil Svaz knihovníků a informačních pracovníků ČR
a společnost Skanska a.s.

Dále v čísle:

HLEDÁNÍ ŠTĚSTÍ – J. AUSTEN a Ch. BRONTĚ

Neznámější romány Jane Austenové patří ke zlatému fondu světové literatury. Velmi zajímavé jsou však také juvenilie, které literární vědec Richard Jenkins označil za "divoké" a připomínající skeče Monty Pythona.

KRUTÉ HVĚZDY – Kjell ERIKSSON

Od detektivního románu nového švédského autora se nelze odtrhnout Během krátké doby dojde v okolí Uppsaly ke třem vraždám, které spolu zdánlivě nesouvisejí. Vyšetřování hodně zamotá očekávaná návštěva královny Silvie a ...

OLA LAMA – Eva PALÁTOVÁ

Ola Lama!" - "Ahoj, lamo!" pokřikovali jsme na jediné zvíře věrně doprovázející naši výpravu ve všech andských státech naší trasy-Ekvádoru – Galapágách – Peru – Bolívii – Argentíně – Chile. Vydejte se na túru v kapsách krosen pěti mladých cestovatelů.

HRAD V PYRENEJÍCH – Jostein GAARDER

Hrad v Pyrenejích je román o lásce a zároveň ideový román. Kdo jsme? Odkud jsme přišli? Co je to vědomí? Může lidský život osvětlit výhradně rozum a věda, anebo existují duchovní síly, které jsou lidskému chápání skryté?

PÍSEŇ KOSTÍ – John MEANEY

Tristopolis, město smrti... Ve spleti katakomb pod ulicemi Tristopolisu leží nespočet mrtvých. A generátory nekrofluxu z písne jejich kostí čerpají energii. Díky ní žije mnoho obyvatel města v luxusu a blahobytu. Jednou však za to budou muset zaplatit...

ČEKAT VAŠE ODPOVĚĎ – Dan CHAON

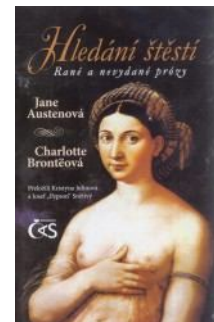
Nejtěžší potíž má u brilantního románu amerického autora z Clevelandu v Ohio kritika s žánrovým zařazením - hranice mezi pulp fiction a vysokou literaturou je velmi úzká. Od počátku je jasné, že tři nesourodé vyprávěcí roviny budou do sebe nějak zapadat.

RECENZE:

Hledání štěstí (rané a nevydané prózy)

Jane Austen a Charlotte Brontë

Je skutečně pozoruhodné, jak díla autorky jako J. Austenové dokáží i po dvou stoletích neustále přitahovat čtenářskou pozornost. Možná právě tím naprosto odlišným pohledem na morálku, společenské konvence a s tím spojenými problémy na poli citů, jsou tyto příběhy jistou příjemnou náplastí na duši nám čtenářům, kteří žijí v době až možná přílišné otevřenosti a bezstarostnosti. Díla těchto prvních spisovatelek moderních literárních dějin nejsou příliš rozsáhlá, proto je značně zajímavé, když se na trhu objeví i něco zatím neznámého. A do této kategorie patří i nejnovější přírůstek z nakl. Čas – „Hledání štěstí“ – rané a nevydané prózy Jane Austenové a Charlotty Brontëové.

Osobně mám rád, když kniha obsahuje doslov či předmluvu. Často, než se pustím do čtení samotného příběhu, nejdříve si přečtu doslov, protože kvalita doslovu většinou koresponduje s kvalitou samotné knihy. A v případě tohoto titulu doslov J. Snětivého je napsán brilantně. Co mě na něm nejvíce zaujalo, je věta : „Její (Austenové) juvenilie pak označil znalec jejího díla Richard Jenkyns za „divoké“ a připomínající skeče Monty Pythona.“ Ano, kombinace Austenové a šilenců z montypythonů mi připadala ... přinejmenším zvláštní. Ale skutečně, po přečtení musím u části příběhů s tímto názorem souhlasit. Už v první povídce J. Austenové „Catharine, aneb, Altánek“ je přes klasický austenovsky stavěný příběh cítit jistou frivolnost. Především postava tetičky Percivalové dokázala vykouzlit na tváři jemný úsměv. Ale za skutečně neuvěřitelně groteskní, až fraškovitý příběh se dá považovat povídka „Vesnička Evelyn“. Příběh pana Gowera a rodiny Webbových je založen na obráceném vnímání hodnot. Přitom značně dobře napsaný příběh není naivní, násilně vtipný. Jednotlivé závěry jsou více než úsměvné. V tomto duchu se nese většina další krátkých příběhů a divadelních skečů.

Poslední čtvrtina knihy je věnována juveniliím Charlotty Brontëové. Dominuje jim především povídka „Hledání štěstí“ , pohádkově laděný příběh, který mi svojí myšlenkou tak trochu připomíná styl „Alchymisty“ od P. Coelho. Osobně jsem si více cenil tří textů, které Charlotta věnuje společnému životu a dílu svých dvou sester Emily a Anne.

Jak jsem už psal, kniha je příjemnou ukázkou tak trochu jiné tvorby těchto svou velikánek světové literatury. Humornější a fantastičtější. Přesto stále čtivé a pro ně tak typické.

Kromě doslovu se Josef „Pepson“ Snětivý postaral o překlad dílka Charlotty Brontëové, příběhy Jane Austenové přeložila Kristýna Julinová.

BoboKing

Kruté hvězdy

Kjell Eriksson

Zahradník není vrahem, zahradníkem je slavný a populární severský autor detektivek Kjell Eriksson (*1953). Aspoň tak ho představuje (poprvé) českému čtenáři na přebalu nakl. Motto. A na tom stejném místě píše slavný Hanning Mankell, že Eriksson patří k těm nejlepším. A proč otálet se závěrečným vyjádřením, musím s ním naprosto souhlasit. Švédská literatura má u nás i v Evropě v posledních letech značně kladné renomé. Sám Mankell se svými příběhy o vyšetřovateli Wallanderovi je považován za současnou špičku v žánru detektivek. Svým pojetím detektivky se mu Eriksson připodobňuje.

„Kruté hvězdy“ (orig. Nattens grymma stjärnor, 2004) je vlastně šestou knihou s inspektorkou Ann Lindellovou v hlavní roli. Ta právě s kolegy řeší velmi zapeklitý případ několika vražd, které teoreticky nic nespojuje, a bohužel vyšetřovatelé nemůžou najít ani důvod těchto činů. Mají tu tři mrtvoly tří starých mužů z venkovských usedlostí, mezi nimiž není žádná zjevná spojitost, až na podobný styl zabití. K tomu ještě nějaká slečna Hinderstenová nahlásí, že se ztratil její sedmdesátiletý otec, literární badatel. Co bych na stylu psaní Erikssona asi nejvíce vyzdvihl, je jeho lidský přístup k postavám. Nejsou to jako u moderních CSI vyšetřovatelů postavy bez emocí, někdy snad i bezpohlavní. Ann Lindellová a její kolegové jsou bytosti jako my, žádní superhrdinové, či géniové. Mají své vlastní problémy, a především dělají chyby jako všichni ostatní. Právě tato realističnost pak vytváří ten pocit uvěřitelnosti případu. Na tomto systému pokusů a omylů je vystaven i tento případ, který z kriminalistického hlediska je „nesmyslný“. Ale pak stačí objevit chybu jednoho kolegy a najednou se klubko záhady pomalu začne rozmotávat.

Přestože to tak může znít, není tento román poklidnou procházkou světem zločinu. Naopak postava vraha je dalším skvostem tohoto příběhu. Autorovi se podařilo vytvořit zločince, jehož duševní stav, či spíše logika myšlení, je skutečně bizarní. Nakonec tak i kniha končí, ohnivou apokalypsou, která skončí objasněním vraha i jeho „bizarních“ myšlenkových pochodů. Ale on sám ... Jakoby konečnou spravedlnost si čtenář mohl nějak domyslet.

Nakl. Motto se podařilo vydat skvěle napsaný detektivní román, který má svoji vnitřní logiku i bizarnost nápadu.

V překladu Evy Nováčkové vyšlo na počátku roku 2011.

BoboKing

Ola lama - Jižní Amerikou od rovníku k tučňákům

Eva Palátová

Eva Palátová je spisovatelka, cestovatelka, která doma nikdy neodpočívá dlouho. A ještě chci podotknout, že vypadá fajn, bo je to děvucha z Moravy. V roce 2008 vydala vlastním nákladem knihu „Ata Mua – kolem světa za 800 dní“, za kterou získala ocenění i u cestopisného boha jako National Geographic a stala se vítězem ankety „Nejzajímavěji psaný cestopis na českém trhu“ za rok 2009. V roce 2011 se objevila její další kniha „Ola lama - jižní Amerikou od rovníku k tučňákům“, která vyšla v ediční řadě Cestopisy brněnského nakl. JOTA.

Kniha popisuje její cestu po jihoamerickém kontinentu, po světě, kde jsou na jedné straně ledově chladné velehory Andy, a na druhé straně i pekelně dusné amazonské pralesy. A přesně to vše Eva a její přátelé zažili na svém putování kontinentem od severu k jihu přes Ekvádor, Peru, Bolívii, Argentinu až do Chile (vlastně i kousek Antarktidy). Kniha je moderní cestopis, kde ale hlavní roli hraje přece jen ta veselejší mysl Evy Palátové. To pochopíte už od první kapitoly, kdy nám autorka vysvětluje, proč cestu nenaplánovala po celém jihoamerickém kontinentu. Prostě chtěla to jít od rovníku, a Venezuela a Kolumbie je nad ním. A svým specifickým způsobem to obhazuje takto – Kolumbie není už země s největším počtem unesených bílých tváří, ale až „druhá v pořadí“ a Venezuela je země s nejkrásnějšími děvčaty, což je lež, bo všichni víme, že ty jsou na Moravě! V tomto duchu je psaná celá kniha. Jak autorka naznačuje, nechtěla napsat jen „nudný“ popis cesty po několika zemích a územích, ale její (moravská) přirozenost jí prostě velí, že ... nevím, asi že konec dobrý, všechno dobrý a vzpomíná se jen na to veselé a zábavné. Přitom ale kniha obsahuje i to, co se od cestopisu očekává. Tedy popisy měst, cest, výšky horských vrcholů, turistických a přírodních zajímavostí a krás, flory a fauny atd. K tomu ještě přidala pro cestovatele – baťůžkáře i dvě vsuvky: Malý průvodce baťůžkáře, aneb, Povídání převážně o baťůžku a o člověku. Takové praktické rady a informace pro ty, kteří se chystají strávit volný čas obdobných způsobem jako autorka. Ale tyto osvědčené informace jsou podávány spíše taky humornou formou, a tak neberte všechno smrtelně vážně.

Nesmíme ale opomenout podstatnou část knihy, a tou jsou fotky. Dá se říci, že polovina rozsahu jsou fotografie. Krásné, barevné, některé popisné, některé prostě ... náladové. Některé i děsivě detailní, jako grilované morče či sušená lama. „Ola Lama“ je skutečně krásně udělaná kniha, která lahodí oku. Musím vzdát hold autorce, nejen za spisovatelskou práci, ale především za její cestovatelskou odvalu. Vytvořila cestopis, který se místy čte jako román, a to většinou humoristický. Někdy je tam možná až moc informací, ale jak do dvě stě třiceti stran dostat šest měsíců života, stovky faktů a tisíce zážitků?

BoboKing

Čekat Vaše odpověď

Dan Chaon

Bibliografie amerického autora Dana Chaona (*1964) není nijak rozsáhlá. Jedná se vlastně o dvě povídkové sbírky a dva romány. Přesto množství literárních nominací a cen, která za těch „jen několik“ děl získal, dokazuje, že autor má značný literární potenciál. To byl myslím jeden z důvodů, proč se ho nakladatelství Argo rozhodlo představit i českému čtenářstvu. V ediční řadě AAA (anglo-amerických autorů) vydalo jeho zatím poslední román „Čekat Vaše odpověď“ (orig. Await Your Reply, 2009).

Sám název, dosti podivně znějící, jakoby poukazyval na námět příběhu. Await Your Reply je výraz, který se často objevuje v dnešní emailové poště jako spam, často posílaný od podivných fingovaných osob z Nigérie, Thajska či jiných zemí třetího světa. Většinou nabízejí za „menší“ finanční úplatu velké peníze, které jsou blokovány na kontech bank v cizině. Stačí tedy poslat peníze, a nejlépe i bankovní kódy, a za chvíli z vás bude šlechetný boháč. Děj knihy je právě o takových lidech, lidech s několika elektronickými identitami, kteří díky svým schopnostem a drzosti ve světě kyberprostoru dokáží žít i nežít najednou v několika osobnostech. Není to ale popis fungování takového světa. Autor nám neukáže „jak na to“. Tento svět falešných životů je jen takovým pozadím, na kterém se odehrávají životy hlavních postav. Ty jsou nám předkládány ve třech dějových rovinách. V jedné mladík jménem Miles je na cestě po Státech za svým ztraceným a pomateným dvojčetem Haydnem, v druhé Ryan utekl za svým otcem Jayem, kterého nikdy v životě neviděl a pomáhá mu s podvody s kreditkami. Třetí příběh se odehrává mezi mileneckou dvojicí na útěku – mladičká Lucy opustila rodné provinční zemědělské městečko s vidinou bohatého a šťastného života se svým šarmantním středoškolským učitelem Orsonem. Všechny postavy jako by spojovalo jisté outsiderství, neustálé marné hledání svého místa ve světě a životě. Právě jejich osudoví partneři jim v tom moc nepomáhají. Stále více a více totiž zjišťují, že ti jejich partneři určitě nejsou těmi, za které se vydávají. Jak autor napsal, je to takový jeho hold všem detektivkám a thrillerům. Kniha není sice ani jedno či druhé, ale tato tematika probíhá na pozadí a jednotlivé příběhy s postupem času stále více propojuje až v šokující pointu.

Hlavní důraz klade především na ztvárnění a psychologii postav. O všech se dá říci, že žijí v jisté naději, že vše se změní v to dobré, v co původně doufali. Jako čtenář je musíte snad až litovat, přestože ne všechno, co dělají, je „košer“. Osobně musím přiznat, že když jsem přečetl prvních několik stránek, začal jsem pochybovat o šťastné volbě. Obával jsem se jisté literární náročnosti, ale než jsem se nadál, kniha mne pohltila a zaklapl jsem ji až v noci, když mi oči únavou už nesloužily. S textem na přebalu – „Brilantní příběh se spoustou zvrátů a magickou atmosférou všudypřítomné nejistoty“ – musím jednoznačně souhlasit.

V překladu Davida Petřů vydalo nakl. Argo na konci roku 2010.

BoboKing

Píseň kostí

John Meaney

Ostravské nakl. Fantom Print náš knižní trh s fantastikou v posledních letech zásobuje atraktivními tituly z žánru všeobecně nazývaného urban fantasy. Kniha „Píseň kostí“ svým námětem do tohoto edičního spektra náleží, ale je oproti titulům autorů jako např. Thurmanové či Briggsové přece jen jiná. Možná bych řekl, až téměř klasicky nedefinovatelná. Z počátku se příběh může jevit jako z našeho světa, ale pak začnete kapku po kapce tento pohled měnit. Svět megapolisu Tristopole vypadá jako každé jiné velkoměsto, má své policejní jednotky a detektivy, jezdí se v autech, má lepší a horší čtvrtě atd, to vše se jeví normálně. Ale pak najednou zjistíte, že výtahy obývají přízraky (a ne jen je), že celý energetický systém města zajišťují nekrofluxové generátory poháněné lidskými kostmi, že smrtí vaše role v tomto světě nekončí, že jsou lidé, kteří vraždí umělce, aby z jejich ostatků poslouchali píseň kostí, že speciální vyšetřovací policejní komando vede zombie atd. Jak na přebalu píše nakladatelství, kniha je spojením mysteriózního thrilleru a temného horroru. Já bych šel ještě dál, a řekl bych, že kniha je esencí moderní temné fantasy, dokonce, jak někdo na internetu uvádí, přímo gothic fantasy.

Hlavním hrdinou je tristopolní policejní poručík Donal Riordan, který dostane za úkol hlídat velkou operní hvězdu. Jsou tu totiž jisté indicie, že blíže nespecifikovaná skupina zvaná Černý kruh, složená z mocných a bohatých tohoto světa, chce získat její kosti dříve, než je její osud. Proti magické moci Černého kruhu ale má malé šance na úspěch. To snad má možnost dokázat speciální policejní jednotka velitelky Laury Steelové. Jednotky, která se nezastaví před ničím, a nespolehá se na pouze na schopnosti obyčejných smrtelníků.

„Píseň kostí“ je skutečně něco jako temný thriller, kde o mrtvolu není nouze („... a sebou mrtvola trhla, otočila se, sedla si a sklouzla z oltáře. Pod bosýma nohama drtila těla mrtvých dětí. Měkké mrtvolky si stěžovat nebudou.“), kde sex může překvapovat („... a na levém ňadru ji visel odchlíplý kus kůže, trojúhelník dokonalé pokožky, kterou líbal a laskal jazykem i prsty, a odhaloval dutinu v hrudi a lesklou, černou, mokrou masu, která pumpovala...“), kde lidé mají jiné choutky (... se bude moci pustit do řezání a čištění, bude moci jednu po druhé vyleštit drahé kosti...“), kde smích nezazní a slunce snad nikdy nesvítí.

Příběh je skutečně příkladem moderního pojetí čisté fantasmie, kde není důležité vědět, proč a jak Tristopole funguje, kde jen prostě musíte nasávat atmosféru temnoty a nechat se provázet autorovou temnou fikcí jiného světa. Právě ta temná, až hororová atmosféra je tím hlavním prvkem, co odlišuje tuto knihu od jiných. Přitom to je založeno na klasickém detektivním thrilleru, plném vyšetřování, pronásledování, konspirací atd.

„Píseň kostí“ (orig. Bone Song, 2006) anglického autora Johny Meaneyho je návštěvou temné strany lidské fantasmie. Musíte jen sednout ... a pokusit se slyšet zpívat kosti.

V překladu Kateřiny Niklové vydalo nakl. Fantom Print 2011.

BoboKing

Hrad v Pyrenejích

Jostein Gaarder

Norský spisovatel a filozof Jostein Gaarder (*1952) se do análů světové literatury zapsal knihou „Sofiin svět (román o dějinách filozofie)“ vydanou v roce 1991. Kniha se dodnes prodala na světě padesát milionů exemplářů. Jen v češtině se už od roku

1995 dočkal pěti vydání a dotisků. Takovou čtenářskou popularitou se u nás moc titulů od roku 1989 pochlubit nemůže. Na našich pultech se samozřejmě objevila i další díla tohoto severského fenoménu - Dívka s pomeranči, Haló! Je tu někdo!, Principálova dcera atd.

Nakladatelství Albatros nám na jaře 2011 přineslo zatím poslední dílo J. Gaardera – „Hrad v Pyreneích“ (orig. Slottet i Pyreneene, 2008). Tento příběh, který je nám prezentovaný jako román o lásce a zároveň ideový román, opět jako v „Sofiině světě“ předkládá především filozofické otázky, které jsou pro myšlení autora tak typické. Jaké je naše poslání na tomto světě? Co je smyslem našeho bytí ve všeobjímajícím kosmu? Jsme více duše nebo jen hmotné tělo? Tím vším se zabývá dvojice hrdinů tohoto románu Steinn a Solrun. Před třiceti lety to byli nejzamilovanější lidé na světě. Jeden pro druhého dýchal, jeden bez druhého nemohl strávit ani den. Mladí a šťastní vysokoškoláci, kteří už pevně věřili, že spolu stráví zbytek života. Ale nic není věčné, nic není neměnné. Stačí jedna událost a ...

Děj knihy začíná v dnešní době, kdy se zcela náhodně (?) tyto dva lidé po třiceti letech setkávají na tom stejném místě, v tom stejném hotelu uprostřed norské přírody, kde se tehdy rozešli. Oba jsou už ve šťastném manželství s jinými, mají děti, život jakoby už měli nalinkovaný. Ale to nečekané setkání otevře staré rány, na povrch vylezou nezodpovězené otázky. Celý tento příběh je psaný neobvyklým stylem emailů. Stovky kilometrů od sebe, a přesto neustále spolu, tajně, pod podezíravým zrakem partnerů, opět k sobě hledají cestu. Ona jako idealista a věřící člověk, on naopak racionálně uvažující materialista. Mohou mít vlastně takové rozdílné charaktery šanci na vztah, na lásku? Solrun neustále hledá odpovědi na otázky života po životě, doufá v něco jiného, než ji zatvrzele nabízí materialista Steinn.

Dramatickým prvkem, který popohání jinak vlastně dialog o filozofii bytí, je ona událost před třiceti lety, která způsobila jejich rozchod. Autor ji dávkuje po malých kouscích, čtenář netrpělivě se snaží odhadnout, co to je „brusinková královna“ atd. A když se na konci odhalí celé tajemství oné události, jste jako čtenář překvapeni, jak je nečekaně děsivé. Stejně čtenáře překvapí i závěrečná pointa, u které jsem až tak nepochopil její smysl, co tím Gaarder chtěl vyvolat.

Tento netradiční emailový román pro nakl. Albatros přeložila Jarka Vrbová.

BoboKing

ROZHOVOR

Čtení je stále důležitější

Rozhovor Pauly Paprskárové s Bohdanem BoboKingem Volejníčkem pro internetový časopis xcube.cz

Možná ho znáte, možná ne. Pro zasvěcené čtenáře literárního hororu se stal významnou osobností. O koho se jedná? Řeč je o Bohdanovi „Bobokingovi“ Volejníčkovi. Tento ostravský knihovník je expertem v oblasti hororu a také expertem na uznávaného spisovatele Stephena Kinga. Pojďme se podívat, jak se staví k přítomnosti knih v našem životě nebo v čem je pesimista.

Momentálně pracujete jako knihovník v ostravské knihovně. Co stálo za vaším rozhodnutím dělat kariéru při knihách?

Byla to vlastně náhoda. Vždy jsem byl aktivní čtenář, ale musím přiznat, že jsem nikdy nevěděl, jak se stane člověk knihovníkem. Že existují knihovnické školy, to jsem tehdy ani netušil. Já chtěl být celé dětství a mládí námořníkem. Byl jsem přijat na Vysokou dopravní v Žilině, ale v přelomovém roce 1989/1990, kdy jsem po maturitě odjel jako jeden z prvních za prací do Anglie, jsem byl po návratu tak okouzlen životem, že jsem školu považoval za zbytečnou a vykašlal jsem se na ni. Pak jsem musel začít pracovat a jediná možná nabídka pro gymnazistu byla práce skladníka v Knihovně města Ostravy. Tam jsem tomu propadl a vypracoval jsem se tam, kde jsem dneska.

Jak je na tom podle Vás se čtením dnešní společnost? Čtete dost?

Všeobecně se tvrdí, že se nečte. Ze svého okolí téměř neznám nikoho, kdo by nečetl. Statistiky uvádí, že jsme (Češi) největší čtenáři v Evropě. A podle jedné statistiky o dětském čtení, děti, které čtou, je procentuálně pořád stejně jako např. před třiceti lety. Vlastně stejné množství dětí, co dneska nečtou a jsou u počítačů, tehdy zase „čutalo“ za domem fotbálek či chodila do kroužků.

Dnešní děti a mládež se vyhýbají čtení a knížkám velkým obloukem. Jak jste na tom byl Vy v tomto období?

Já jsem ze čtenářské rodiny, kde se vždy četlo. Už od dětství jsem ležel v knihách. Paradoxně jsem ale měl vždy hrůzu chodit do místní dětské knihovny, protože zdejší knihovnice byla taková ... nepřijemná. Když jsem si potřebnou knihu nenašel sám, tak jsem se nikdy raději neptal.

Vidíte velký problém v tom, že zájem o knihy svým způsobem opadá a čtení se stává přežitkem z minulosti?

Tak v tom to je takové nejednoznačné. De facto mi připadá, že všude se píše, jak prodej knih celosvětově roste, jak se vydává více a více titulů atd. Vstupují na trh nové digitální superknihovny jako Google Books. A číst se musí pořád, a myslím, že stále více. Je to problém přeinformovanosti současné společnosti. Neustále nás atakují texty z novin, časopisů, internetu, reklam, billboardů, SMSky atd. Čtení je podle mne stále důležitější.

V dnešní době se začíná rozvíjet trend elektronických knížek, ale také audioknih. Jaký je váš názor na tento technický pokrok, který nás žene velmi rychle vpřed?

Já jsem v tomto konzervatívec. Vyzkoušel jsem všechny, e-book v Kindlu, audioknihy na MP3, ale u ničeho z toho jsem nevydržel více než pár minut. Tištěná (papírová) kniha je pro mne nenahraditelná. Ale pokrok jde kupředu, lidí s e-booky je stále více, jen nevěřím, že ti, kteří nečtou knihy, tak kvůli e-bookům začnou. A legální trh s e-knihami u nás bude podle mne dlouhou velmi slabý.

Co má pro Vás větší hodnotu? Knihy nebo film?

Jasně, že kniha. Přinese většinou více zábavy a poučení než film. Kterou knihu přečtete za dvě hodinky jako je délka filmu? A přiznám, že ani filmových prepisů, které by kvalitně zkopírovaly jak obsah, tak myšlenku knihy, asi moc neexistuje.

Jste expertem na Stephena Kinga, co Vás přimělo zajímat se o něj a vlastně celkově o téma horor a sci-fi v literatuře?

Fantastice jsem propadl až po roce 1989, kdy se najednou objevily na trhu sci-fi s atraktivními obálkami západních autorů. A do toho samozřejmě spadl i mistr King.

Mohl byste přiblížit, o co se jedná v jeho knihách? Čím se liší od jiných spisovatelů?

Je to především jeho vypravěčským talentem. Např. kreslíme či kreslili jsme snad všichni, ale Van Goghem se stane jeden z miliardy. Tak je to i u Kinga. Píší milióny lidí. Ale skutečný talent mají nemnozí. A u Kinga je ještě jeden prvek, který jsem si jako milióny dalších oblíbil. Nepíše o žádných happy endech. Život není podle mne happyendový (jsem spíše pesimista), a King to vidí stejně.

Proběhlo již nějaké setkání Vás s tímto slavným spisovatelem?

Ne, žádné setkání neproběhlo a asi neproběhne. King na takové věci moc není, jezdit mezi fandý. Mně stačí, že mám od něho dopis, který mi v dobách, kdy nebyl email, poslal. To mi moc fandů závidí.

Je nějaká kniha, která podle Vás stojí za přečtení?

Mám doma knihovničku, ve které je asi 400 titulů. A jsou to tituly, které jsem už četl dvakrát či víckrát. Ty stojí za přečtení. Kdybych si na opuštěný ostrov měl vzít třeba jen dvě, asi bych zešlel a zemřel dříve, než bych tam dojel.

Objíždíte republiku se svými přednáškami o historii hororu. Také jsem ji navštívila a zaujala mě. S jakými ohlasy se po těchto přednáškách setkáváte?

Přímo po přednášce většinou žádné emoce ze strany posluchačů nepřichází. Myslím, že lidé se prostě stydí projevit. Ale protože mi pak chodí emaily s kladnými ohlasy, tak nějaký zážitek pro posluchače to má. A taky to je vidět na zájmu o přednášky. Já nikdy nikam nikomu nepsal a nenabízel se. Vždy se někdo ozve, že o mně slyšel, a jestli bych nepřišel i k nim. Ted' např. jedu do Šumperku a pozvali mne do Loun, na druhý konec republiky.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně úspěchů.

Zpracovala: Kristýna Zigmundová

